

ZRODENÁ PRE KRÁĽA

TENEBRIS

MICHAELA BRNKOVÁ

Playlist

Sam Tinnesz ft. Yacht Money – *Play With Fire*

Imagine Dragons - *Wrecked*

Shawn Mendes – *In My Blood*

Ed Sheeran – *Perfect*

Shawn Maendes ft. Justin Bieber – *Monster*

Taylor Swift – *Anti-hero*

Emo – *Promises*

Ursine Vulpine – *Without You*

Tommy Doherty – *Never Again*

American Authors ft. Billy Raffoul – *Say Amen*

Welshly Arms – *Legendary*

Rozšířený album nájdete na [Spotify](#) pod názvom Tenebris.

Venujem...

...mojim trom beta čitateľkám. Za vašu trpezlivosť, ochotu a podporu najmä vo chvíľach, keď som to mala chuť vzdať. Ďakujem, že milujete moje príbehy a posielam štvorlístok...

Špeciálne ďakujem...

Grafický dizajn obálok oboch častí série Tenebris – Alexandra Šipošová *@sanny_book_photo*

Jazyková korekcia – Emília Balková *@pavie.pierko*

Dominika Baumgartner *@french_bookdog*

1. ČASŤ

REGINA

Prológ

Amelie

„Budeš mi tak veľmi chýbať." Stískala som Vivyanine plecica z celej sily, v rukách som stláčala hodvábnu látku jej ružových šiat a snažila sa neplakať. Rozlúčiť sa so svojou najlepšou priateľkou, ktorá z nášho domu odchádzala na dva roky, aby aj so svojimi rodičmi precestovala celý svet, bolo to najťažšie, čo som doteraz zažila. Vivyanin otec, Anchel, sa stal Maiorom, a tak mali slobodu a z nášho sveta sa mohli vzdialiť. My všetci sme však rodina, a tak sa opäť vrátia.

„Lúbim ťa, Amelie," vzlykla mi do pleca.

Neudržala som sa a rozplakala sa tiež.

„Neodchádzam navždy, vrátim sa."

Prikývla som, no bolo ťažké nahovárať si, že dva roky nie sú dlhá doba.

„Kým sa vrátim, Lucianus už určite rozvinie svoj dar. Nebojím sa o teba, lebo on sa o teba postará."

Usmiala som sa cez slzy. Áno, Lucianus je moja spriaznená duša, je to môj poklad a ja verím tomu, že som bola stvorená pre neho.

Keď Stella, najlepšia priateľka mojej mamy, otehotnela, narodila som sa ja. O deväť mesiacov prišli na svet Darius a Lucianus. Dvaja tak veľmi rozdielni bratia, akými boli aj ich otec Tenebris a jeho brat Timidis. Zatiaľ čo Lucianus bol odmala srdečný, milý a zábavný, Darius bol chodiaca skala - tvrdá, nedobytná a chladná. Niekedy som sa bála, či nebude rovnaký, ako jeho strýko Timidis, ktorého pohltilo Infernum, lebo podľa toho, ako sa ku mne správal, ani on rozhodne nemohol mať srdce.

Od detstva bol mojím útočiskom les kúsok za našim domom, ale keďže som tam a ani nikde inde nemohla chodiť sama, odmalička ma sprevádzal Lucianus, takže sa z nás stali nerozluční priatelia.

Bez neho si svoj život už ani neviem predstaviť.

„Tak čo budeme robiť dnes?" Usmiala som sa naňho, sediac pod vysokým dubom.

„Chceš ísť pozorovať jelene?"

„Neviem, možno by sme ich mohli skôr trochu ponaháňať?"

Lucianus sa zasmial. Jeho úsmev mi pripomínal jeho mamu. Bol sladký a srdečný, taký milý, že ma zahrieval pri srdci a vždy sa mu pri ňom zaleskli oči.

Prehral si hnedé vlasy, mal ich už takmer po plecica. Boli svetlejšie ako tie, ktoré mali Tenebris s Dariusom. Všetko nasvedčovalo tomu, že Stelline gény sa v ňom presadili rozhodne viac.

„Zasa máš kopec nevybitej energie?" Namieril na mňa prst a prížmúril oči. Dobre ma poznal.

No áno, energie mám toľko, že by som nasýtila aj dva svety, a to už odmala. Svoj prvý lux som vytvorila, keď som mala ledva desať. Hodila som ho do Tenebrisa, lebo ma nahneval. Chudák, zväčšil sa tak, že so Stellou nemohli ísť večer do spoločnosti a ja som prvýkrát dostala domáce väzenie. Môjho otca skoro trafil šľak. Odvtedy som lux už pre istotu nevytvárala. Sem-tam svoj dar ešte neovládne, ale učím sa. Dedo Augustus, mimochodom, je to ten najlepší dedo na svete, ma už naučil veľa vecí, a keď babi pred siedmimi mesiacmi zomrela a on zostal sám, sľúbil mi, že keď príde ten správny čas, bude ma učiť ovládať môj dar. Správny čas, hm... ten bude asi vtedy, keď sa rozvinie Lucianusov dar.

„Vypočuj si toto.“ Strkala som do Lucianovho ucha biele slúchadlo napojené na svoj mobil. „Vieš, že takúto hudbu nemám rád.“ Krčil nos a vrátil mi ho späť. „Ako nemôžeš mať rád *Imagine Dragons*? Každý ich má rád.“ „Ja nie.“ Schmatol môj vrkoč a potiahol ma zaň. „Nechytaj mi vlasy!“ zavrčala som naňho. Dobré vie, ako som neznášala, keď to niekto robil. Nikomu nedovolím, aby sa mi ich dotýkal. Siahajú mi až po pás, sú takmer blondňavé, ale nie až tak ako vlasy iných Svetlušiek. Majú jahodový nádych a kontrastujú so šedo-modrými očami. Moja mama hovorí, že ešte nikdy nevidela takú nádhernú Svetlušku ako som ja, ale je to mama a mamy také veci svojim dcéram hovoria, takže tomu veľmi neverím.

„Amelie!“
Zviezla som sa po kovovom zábradlí nášho hlavného schodiska a padla som rovno do Lucianovho náručia. „Nič sa mi nestane, tati. Lucianus ma vždy chytí.“ S Lucianusom sme sa na seba usmiali. Keby tu stál namiesto neho Darius, letela by som cez zatvorené dvere a zastavila by som sa niekde na prednej záhrade, nosom zaborená v kvetinách. „Kam idete?“ Pribehla som k otcovi a pobožkala som ho na líce. „Naháňať jelene,“ kričala som a vybehla von v tesnom závесе za mojím najlepším priateľom. Mám už skoro dvadsať, ale niekedy sa cítim ako malé dieťa. Najradšej by som nikdy nedospela.

„Bolo to...“ nedokázala som chytiť dych. „Úžasné!“ doplnil ma Lucianus. „Vieš neuveriteľne rýchlo bežať.“ Zložila som mu poklonu. Bola to pravda, rýchlosť bola jeho super schopnosť. „Ty máš zasa parádnu výdrž.“ Ešte stále som dychčala a musela som byť červená ako paprika. Oprela som sa o strom a snažila sa upokojiť svoj tep. Lucianus ku mne prišiel a zostal stáť len pár centimetrov odo mňa. Vyzeral tak krásne. Husté vlasy si rukou zhŕňal z tváre a jeho jemné črty mi nedovolili ani na sekundu od neho odlepiť zrak. „Tá červeň v lícach ti pristane.“ „Aj tebe,“ uškrnula som sa. „Žiadnu tam nemám.“ „To teda máš.“ „Ja-“ Nenechala som ho dohovoriť. Nalepila som svoje ústa na jeho a chcela som ich otvoriť, ale on môj bozk neopätovoal. Odtrhol sa odo mňa. *Prečo?* „Toto nie je dobrý nápad.“ Pokrútil hlavou a odstúpil. „Ale prečo? Pretože sa tvoj dar ešte nerozvinul? Vieš, že ťa ľúbim, Lucianus. Bola som stvorená pre teba.“

Lucianus si sťažka povzdychol. „Nevieme, či je to naozaj tak.“ Založil si ruky na boky a zahľadel sa do

zeme. Zdvihla som dlane a z celej sily mu vrazila do hrude, aby som ho odsotila.

„Amelie!“ kričal na mňa, ale ja som sa nezastavovala. Rozbehla som sa a utiekla som mu.

Keď ma volali na večeru, povedala som, že nie som hladná. V skutočnosti som ho len nechcela stretnúť. Bola som nahnevaná a trápila sa.

Lenže ešte o jedenástej som stále nemohla zaspáť. V bruchu mi vyhrávalo a ja som sa v posteli len prehadzovala.

Vystrčila som nohy spod teplej belasej periny a v nočnej košeli som cupitala z izby, aby som si v kuchyni niečo uchmatla.

Zastala som, lebo som začula povedomú melódiu. Nevedela som to určite, ale keď som prišla bližšie ku knižnici, bola som si stopercentne istá. Za dverami sa ozývala skladba *I bet my life for you* od mojej obľúbenej skupiny. Usmiala som sa. To musel byť Lucianus. Chcel sa mi iste ospravedlniť.

Pomaly som vošla do tmavej miestnosti, ale nikoho som nevidela. Nechala som otvorené dvere a prišla k mobilu zastrčenému do reproduktora.

„Čo tu chceš?“ Strhla som sa a zľakla tak, až som poskočila.

„Darius,“ vydýchla som. Za iných okolností by ma akákoľvek známa tvár upokojila, jeho čierno-oranžové oči, ktorých temnotu podčiarkovalo vždy čierne oblečenie, na mňa ale pôsobili úplne inak. Ustúpila som pred ním o krok, potom o dva a zastavila som sa, až keď sa môj chrbát dotkol políc s knihami.

„Prečo sa v noci túlaš sama po dome?“ zahrnel tesne pred mojou tvárou. Jeho oči neboli také prívetivé ako Lucianove. Črty mal ostré a oči nebezpečné. Začala som zuby aj päste a nedala som sa: „Tebe nemusím nič vysvetľovať!“

Darius sa nado mňa naklonil a ja som naprázdno prehltna, zbadajúc chlad v jeho tvári.

„Prečo ma nenávidíš? Čo som ti spravila?“

„Keby si to vedela, nenávidela by si ma ešte viac.“ Stáli sme tam, ako dvaja skutoční nepriatelia, keď miestnosť osvietili moje ruky. Darius moju energiu nepotreboval, rovnako ako ani Lucianus, lebo ich dar sa ešte neprejavil.

„Nechaj ju na pokoji, Darius!“

Lucianus, vďakabohu.

Darius sa odtiahol a pozrel sa na svojho brata.

„Tak si ju lepšie stráž, *braček*,“ povedal posmešne.

Rýchlo som prebehla za Lucianusa a utekala som naspäť do svojej izby.

Tento deň som sa rozhodla vymazať zo svojej pamäte.

1.

O dva roky neskôr

Amelie

Pribehla som k Saggitovi, pohladila ho po dlhej čiernej hrive a obomi rukami som ho objala. „Ahoj. Tak dávno sme sa nevideli. Sľubujem, že sa ti začnem venovať viac.“ Pobožkala som ho na svalnatý krk, a keď som sa chcela odtrhnúť, ten krásavec sa ku mne nahol a jemne do mňa drgol, aby som ho znova objala. Rozosmiala som sa a položila si čelo k jeho očiam. Milovala som naše zvláštne spojenie.

„Chýbala si mu.“ Dedo sa na mňa usmial a potľapkal môjho koňa po chrbte.
„Veď aj on mne. Veľmi. Ďakujem, že si mi ho dnes priviezol.“
„To je predsa samozrejmé. Na slávnostný lov by si bez Saggitu nešla.“
„Presne tak.“ Usmiala som sa a zobrala do ruky hnedú kefu, aby som ho očistila od prachu, aj keď sa jeho srst' dokonale leskla a vôbec to nepotrebovala. Len som s ním chcela stráviť ešte viac času, kým ho zasa odvedú na výmenu podkov.
„Leia ho posledný mesiac dobre prevetrala.“ Leia bola dcérou dedovho správcu, ktorý sa mu už roky staral o stajne.
„Musím sa jej poďakovať, keď k tebe prídem.“
„Viem, že to nie je blízko a chodím sem často, ale Saggita a ja by sme ťa radi mali občas aj u seba doma.
Odložila som kefu a pre zmenu som objala deda.
„Prepáč, že som u teba tak dlho nebola, ale to neznamená, že ťa nemám rada, len som chcela čo najviac času stráviť s mamou a otcom, kým odídu.
„Ja viem, zlatíčko. Kedy odchádzajú?“
„O hodinu.“ Pozrela som sa na zlaté hodinky, ktoré mi darovala mama na dvadsiate prvé narodeniny.
„Poďme.“

Moji rodičia sa rozhodli stráviť v Tenebrisovom letnom sídle tri mesiace. Od môjho narodenia ma otec nespustil z očí a mama nedokázala opustiť, ale ich spoločná dovolenka bol môj návrh a aj darček na výročie. Síce s malou nevôľou, ale keďže ostávam pod dohľadom Regema, rozhodli sa odcestovať. Až keď som ich objímala na letisku, uvedomila som si, ako veľmi mi budú chýbať.

„Na love sa Bellatorom nemotaj pod nohy a nezabudni sa držať ďalej. Chodte iba po skalú a drž sa Lucianusa-“
„Áno tati, nemusíš sa báť, nejdem tam predsa prvýkrát.“ Videla som, aký bol nesvoj, lebo si upravoval svoje neustále padajúce pramene vlasov.
„Ja viem, ale tentokrát tam nebudem, aby som ťa chránil.“
„Bude tam Lucianus, nebojím sa.“ Usmiala som sa na otca a pobožkala som ešte raz mamu na líce.
...

„Tak aký bol Madrid? A kde ste vlastne teraz?“
„Bol neskutočný a teraz sme v Barcelone. Ani som nečakala, aké krásne mesto to bude. Po Španielsku

odlietame domov. Ani si nevieš predstaviť, ako sa na teba teším."

„Mrzí ma, že nestihnete slávnosť."

„To aj mňa. Dávaj na seba pozor a choď iba po skalú. Drž sa Lucianusa."

Pretočila som oči.

„Akoby som počula otca."

„Amelie, poznáme ťa, aj keď ti povieme stokrát nespadni do vody, ty sa v nej s určitosťou vykúpeš."

„To nie je pravda! A teraz pokladám, lebo si moja najlepšia kamarátka a vôbec mi neveríš. Hanba ti!"

Preháňala som ostošeť a pritom som sa usmievala. Ona bola z nás dvoch tá rozumná, ja som bola skôr vetroplach.

„Lúbim ťa. O týždeň som späť. Nevieš sa ťa dočkať."

Rozlúčila som sa s Vivyan a vyrazila som do kuchyne, aby som sa pred slávnostným lovom poriadne posilnila.

Každoročný lov usporadúvali Bellatori od narodenia Dariusa a Lucianusa, ako poctu potomkom ich otca, kráľa. Nikdy som sa ich aktívne nezúčastnila, pretože som, podľa ich slov, na lov príliš mladá. *Pche, aká blbosť!* Bola som pevne rozhodnutá, že tento rok prehovorím Lucianusa, aby sme sa išli pozrieť na Bellatorov loviacich vysokú bližšie.

...

„Pôjdeš s Amelie a Lucianusom."

„Nechodím na slávnosť, ak sa nemôžem zúčastniť lovu, to predsa vieš."

Nezvykla som počúvať cudzie rozhovory, ale keď som náhodou prechádzala okolo Tenebrisovej kancelárie, bola som si istá, že som začula ten silný hlas, ktorého hĺbku som nepočula už takmer rok. Keď som priložila ucho k dubovým dverám, čo samozrejme robím len vo výnimočných prípadoch, bola som si stopercentne istá, že je to on. *Darius*.

Neviem, kam tak často odchádzal, a myslím, že to v skutočnosti vedeli len môj otec a Tenebris, ale Dariusa som už dlhé mesiace doma nevidela. Vlastne som s ním ledva prehovorila posledné dva roky. Nemala som o to záujem a on sa mi vyhýbal, čo som oceňovala. Keďže sa mu, rovnako ako Lucianovi, dar ešte nerozvinul, mohol opúšťať dom, ako sa mu zachcelo a užívať si voľnosť, ktorá mu zrejme čoskoro skončí.

Teraz ma ale Tenebrisov hlas vyviedol z miery. Prečo by chcel, aby sa tak zrazu pripojil na love k nám?

„Ide o Ameliinu bezpečnosť. Teraz, keď tu Maximian nie je a ja budem na love s Bellatormi, bude na tebe a Lucianusovi, aby ste dali pozor na to, aby zostala v bezpečí."

Vedela som, že Darius mu nebude viac protirečiť a poslušne prikývne. Regem bol jediný, koho poslúchal.

Och, nie! Môj plán prehovoriť Lucianusa... Na moment ma ovládlo sklamanie, ale už v ďalšej sekunde som sa usmiala. Spravím to inak. Ak ho nemôžem prehovoriť, tak tým dvom jednoducho utečiem. Saggita je najrýchlejší, ich kone ma nedobehnú a ak vyrazím s prekvapením, kým sa spamätajú, budem už za skalou. Tak! Plán B bol hotový, kedy vyrážame?

Z mojich túlavých myšlienok ma vytrhli prudko sa otvárajúce dvere. Narovнала som sa a oči som akosi prirodzene zapichla do tých najtmavších zreničiek plných zla a nenávisť. Oranžovo-čierne dúhovky sa mu stiahli a viečka prižmurili, tvár mal ohraničenú strniskom, ktoré tam ešte pred pár mesiacmi nebolo. Oblečený bol formálne - v nohaviciach a košeli so striebornými gombíkmi, čo ešte zdôrazňovalo jeho chladnú povahu. Okamžite som uhla pohľadom. *Vie, že som počúvala*. Bolo zbytočné zapierať. Otočil sa a bez slova odkráčal po dlhej šedo-bielej chodbe, zladený ako vždy vo farbe smrti. Striaslo ma, a keď som sa pozrela na svoje ruky, okamžite som si po nich prešla dlaňami, aby som zahнала to lesknutie, ktoré mi spôsoboval strach a odpor, ktorý som k nemu cítila.

So Stellou sme pozorovali nástup desiatich Bellatorov na čele s Regemom. Pozerať sa na tak veľkých a mocných mužov na koňoch mi dávalo pocit bezpečia a hrdosti. Ich mohutné hrude zdobili hnedé kožené ochranné štíty a na nohách mali ťažké jazdecké čižmy.

Stella sa usmiala a objala ma.

„Dávaj si pozor a nevzdáľuj sa veľmi od chlapcov, dobre?“

„Dám si pozor, sľubujem.“ Neklamala som. Nesľúbila som, že sa od nich nepohnem.

Počasia bolo ako stvorené na lov. Lúče sa opierali do zelených stebiel trávy a les spieval šumom lístia a vtákov, ktoré nám spríjemňovali teplý slnečný deň.

„Poďme.“ Lucianus popohnal svojho koňa a ja som prehodila uzdu a vysadla na Saggita. Obzrela som sa na silné stehná, ktoré sa vynímali na chrbte Lucianovho koňa. Mužnel a bol každým dňom prítiažlivejší. V obtiahnutom jazdeckom oblečení som mu mohla obdivovať každý napínajúci sa sval.

„Kamarát, dnes máme tajnú misiu, poslušaj ma a užijeme si parádne dobrodružstvo,“ šepkala som do ucha svojmu arabovi.

Popohnala som ho a o pár sekúnd sme leteli. Ten pocit budem milovať do konca života. Svet bol naozaj najkrajší z konského chrbta. Už teraz za mnou Lucianus zaostával, ale Darius sa držal stále vedľa mňa, akoby tušil, čo sa chystám vyviešť. Pozrela som sa naňho a vlasy mi ošľahli tvár. Naše kone cválali na doraz, ale Dariusov Fulman bol rovnako rýchly kôň ako Saggita. Už som zabudla, aký je to dobrý jazdec.

„Lucianus, pridaj!“ kričala som za ním, ale ani náhodou som nespomalila. Blížili sme sa ku Ingenskej skale, ktorá oddeľovala riedky les od tmavej húštiny, do ktorej som nikdy nechodila, a kde sme mali zastať, ale môj plán bol iný. Nezastavila som sa.

„Amelie!“ Počula som za sebou Lucianusa a vtedy som nohou Saggita primäla zrýchliť ešte viac. Dariusov Fulman konečne zaostal a ja som zahliadla čierny pohľad jeho rozhnevaných očí, keď som prekročila hranicu lesa a Ingenskej skaly.

Plná energie, ktorá mi sálala z rúk, som sa rútila do náruče nového vzrušujúceho dobrodružstva.

2.

Amelie

„Ty si sa úplne zbláznila?“ Jeho našťvaný dunivý hlas sa mi ozýval až v útrobach unaveného tela. Začala som zuby a rozhodla sa ho ignorovať. Zosadla som zo Saggita a zhlboka sa nadýchla čerstvej vône lesa. Všade navôkol bola húština, porast a vysoké stromy, cez ktoré presvitala čistá obloha a žiarivé lúče ma príjemne zohrievali. Myslela som si, že v tejto časti lesa to bude hrozivejšie.

„Toto bol fakt zlý nápad, Amelie,“ karhal ma aj druhý brat, ten citlivejší, láskavejší, ten, ktorý mal v mojom srdci vyhradené miesto už odkedy sme sa prvýkrát v tomto lese hrali na skrývačku.

„Zlý nápad? Zlý nápad?“ Darius soptil ako Etna, ktorá práve oživila svoju spiacu lávu. „Sme v loveckom revíre, totálne bez ochrany ako tri živé terče a navyše bez zbraní.“

Siahla som do svojej brašne pripevnenej o sedlo a vytiahla malú pušku.

„To ma podrž. Ty si úplný šialenec!“ Lucianovi sa rozžiarili oči a na tvári sa mu konečne objavil široký hravý úsmev.

Sopka v Dariusovi práve vybuchla.

Pristúpil ku mne tak rázne, až som ustúpila a skoro spadla, lebo som sa potkla o vyčnievajúci koreň vedľa stromu. Vytrhol mi pušku z ruky a ja som si v tom okamihu pomyslela, že som ju ani nemusela brať, lebo jeho pohľad by dokázal zabíjať.

„Vrátíme sa ku skale. Hneď!“ zahrmel a pripomenul mi tým svojho otca. V niektorých momentoch bol rovnako desivý.

Darius bol prvorodený. Narodil sa len pár minút pred Lucianusom a to z neho robilo priameho potomka Regema a nástupcu na trón.

Nech mŕtve duše ochraňujú náš svet, keď ten deň nastane.

„Ja nikam nejdem a Lucianus tiež nie! Nedostaneš ma odtiaľto ani násilím.“ Zdvihla som svoje svietiace ruky. „Som silnejšia ako ty!“ kričala som sebedome.

Nemohol sa ma dotknúť. Spálila by som mu kožu, to dobre vedel. Môže byť aj budúci Regem, pokiaľ nemá svoju silu, ktorá v ňom ešte stále iba drieme, môžem mu ublížiť.

Videla som, ako to v ňom vrelo a mňa to obrovsky tešilo. Nezniesol predstavu, že nič nezmôže. Víťazoslávne som sa usmiala a vykročila som s uzdou v ruke po hrboľatej cestičke.

Aj keď som náš súboj vyhrala, bála som sa zastať alebo sa čo i len otočiť. Lucianus celú polhodinu mlčal, ale Darius utrúsil pár poznámok. Niečo o tom, ako si to odskáčem. Nepočúvala som ho.

„Keď pôjdeme doľava, dostaneme sa k jazero.“

Išli sme ďalšiu štvrt'hodinu, ale jazero sa nie a nie objaviť. Začínala som sa obávať. Rozhodla som sa otočiť a tým som urobila prvú chybu. Darius sa obzeral a sledoval okolie a Lucianus sa pozeral do zeme. Keď si všimli môj stratený pohľad, zastali.

„Povedz mi, že vieš kde sme.“ Lucianus stiahol prosebne obočie.

Keďže sme zišli z cestičky už pred viac ako pol hodinou, chcela som zaklamať, ale keď som sa pozrela vedľa neho, vedela som, že to nemá cenu.

On to vedel.

„Kurva, toto je zlý sen. Si ako nočná mora, lenže ty sa mi iba nezdáš!“ Darius hodil pušku do lístia a päšťou udrel do stromu. Vystrašene som pozrela na Lucianusa.

Nedovoľ, aby ma zabil, prosím.

„Viem, kade sme išli, pamätám si cestu späť.“

„Drž hubu, braček, nepamätáš si ani hovno, celý čas si jej hľadel na zadok, nemáš ani poňatie, kde sme.“

Usmiala som sa na Lucianusa a on sa previnilo usmial na mňa.

„Ako keby vôbec stál za to okukovanie.“ Znechutene vydýchol ten protivný brat a zasial vo mne semienko pochybnosti.

Nemám pekný zadok? Myslela som si, že hej. Je malý, okrúhly... dobre, tak úplne malý nie je, ale- Myklo mnou.

„Čo je?“ Lucianus bol bleskovo pri mne.

„Neviem, len mnou prebehol taký zvláštny ostrý chlad.“

Lucianus sa okamžite pozrel na svojho brata. *Deje sa niečo zlé?*

Zdvihol mi ruku a ja som si až teraz všimla, že sa mi chĺpky opäť leskli. Kým sa iba leskli, moja pokožka pre neho nebola nebezpečná, ale keď mi z rúk vyletela prvá iskra, Lucianus moju ruku rýchlo pustil a striasal svoju dlaň, akoby nevedel tú páľavu zniesť.

Aj keď moja pokožka iskrila čoraz viac, ja som cítila stále ostrejší chlad. Okolo nás začal padať trblietavý poprašok a predo mnou zrazu stáli obaja moji ochrancovia. Nepozerali sa do očí mne, ale tmavo-šedej postave s obrovskými sivými krídlami, ktorá jedným kolenom kľáčala na zemi. Keď zdvihol hlavu, dych sa mi zastavil. Z maminho a otcovho rozprávania som vedela, s kým máme tú česť. Mesačný prach okolo nás opadol a on vstal.

„Darius a Lucianus. Dvaja strážcovia pokladu.“ Uškrnul sa, keď ich oslovil.

„Čo chceš Nuntius?“ Na to, že Darius nemal proti nemu žiadnu šancu, vystupoval dosť sebavedome.

„Ty vieš, pre koho som prišiel.“

Lucianus sa skúsil k Nuntiusovi priblížiť, ale Dariusova ruka mu v tom zabránila. Vrátil svojho brata o krok späť a sám vykročil vpred.

„Prečo ju? Ja som predsa budúci Regem.“

„Prestaň mi dávať otázky, na ktoré sám poznáš odpoveď.“

Absolútne som nerozumela slovám toho antracitového muža.

„Strať sa Nuntius, dnes s tebou nikto neodíde.“

A zajtra áno? Čo to trepe, preboha? Nikdy s ním neodídem!

V tej sekunde som sa rozhodla, že o mojom živote nebude rozhodovať nikto z tých, ktorí mi stáli pred očami. Zhlboka som sa nadýchla a vypudila zo seba čo najviac energie. Moje telo začalo sálať teplo a žiariť. Keď si to Nuntius všimol, vedel, že keď vytvorím lux, jeho dni sú zrátané. Nečakal ani sekundu, strhol sa a vybehol oproti mne. Nebola som ešte pripravená zasiahnuť. Nevedela som lux vytvoriť tak rýchlo ako Stella. Za celý svoj život som vytvorila len jeden jediný a jeho vznik som nijako neovládala. Vytvoriť ho nasilu bolo priveľmi náročné. Darius sa stočil za Nuntiusom a schmatol jedno z jeho krídel. Nuntius zreval a tvár sa mu skrútila bolesťou. Zhodil ho na zem, ale on bol v sekunde zasa na nohách. Lucianus sa mu snažil pomôcť, ale Nuntiusova ruka vystrelila oproti jeho hrudníku a on odletel chrbtom rovno do stromu. Vykrikla som a príšerne som sa zľakla, že mu ublížil.

„Darius!“ Strhla som pohľad naňho, keď po mne Nuntius opäť vyštartoval. Darius ho ale zasa schmatol, tentokrát za krk a odsotil ho odo mňa. Videla som, že už nemá veľa síl. Nevydrží s ním bojovať. Nuntius sa zvrtol a pästou udel Dariusu do zátylku a on spadol na zem. Myslela som si, že sa už nikdy nepostaví. Moje ruky vtedy konečne vytvorili ohnivý lux. Namierila som na Nuntiusa, ktorý bol už len dva metre odo mňa. Keď zbadal, akú zbraň proti nemu hodlám použiť, okamžite zastal. Lenže to sa už jeho chodidlá odlepili od zeme. Najskôr som nepochopila, čo sa to odrazu deje, ale keď Nuntiusove telo preletelo dobré štyri metre a on dopadol na zem, zarazila som sa. Na mieste, kde stál

predtým Nuntius, bol teraz Darius, lenže oveľa vyšší a mohutnejší, ako som ho kedy videla a Nuntius opäť stál na nohách, vedela som, čo mám urobiť. Namierila som svoju ruku a hodila lux.

3.

Amelie

Nikdy predtým som nevidela nič také ohromujúce. Nikdy predtým som od úžasu neprestala dýchať.

Až doteraz.

Dariusove telo sa nadvihlo a naplo sa ako luk, švy na čiernom tričku povolili a bavlnená látka praskala, lebo jeho telo nadobudlo iný, oveľa svalnatejší a robustnejší vzhľad. Dokonca aj jeho líčne kosti sa zdali byť ostrejšie, a keď dopadol naspäť na zem a pootvoril ústa, ja sama som dostala strach. Hroty zubov mal ostré a žiarivo biele. Strelil pohľadom na Nuntiusa a ten v momente vedel, že ak nezmizne, jeho úbohý život je na konci.

...

Keď sme sa vrátili do domu, tušila som, že sa budú *diať veci*, no všetko bolo ešte oveľa horšie, ako som si predstavovala.

Keď Tenebris a Stella uvideli vchádzať do domu svojho polonahého a obrovského syna, ich reakcie boli rozdielne. Tenebris sa usmial, ako keby to celý čas tušil a Stella vyzerala rovnako prekvapene ako ja.

Nasledujúce dve hodiny som bola zatvorená v izbe, a keďže Tenebris si okamžite zavolať do svojej kancelárie oboch svojich synov, tušila som, že po tom, ako ma Darius natrie, budem v horúcom kresle sedieť aj ja.

„Môžem?“ Lucianus zaklopal a nakukol do mojej izby. Ležala som na posteli s belasým baldachýnom a čakala na svoj trest, takže jeho prítomnosť ma okamžite uvoľnila a priviedla aspoň na chvíľu k úsmevu. No on sa neusmieval, čo nebolo pre neho veľmi typické.

„Čo sa tam dialo?“ Prehltla som a celá trýpla.

"Dariusovi sa prejavil jeho dar."

Tak to som pochopila aj sama, ale nechcela som ho prerušovať. Namiesto toho som len prikývla, aby pokračoval. Lucianus si prisadol ku mne na posteľ a prehrabol si polodlhé pramene. To bol moment, keď som sa mohla začať modliť.

„Čo so mnou urobia?“ Hlas sa mi triasol.

„Neviem, ale... nevyzerá to dobre. Otec bol veľmi nahnevaný."

„Bola tam aj Stella?“ Na konci tunela mi ešte svietilo malé svetielko.

„Nie." ...ktoré práve zhaslo.

„Mám tam ísť?"

„Ešte tam je Darius."

„Panebože, ten ma určite úplne potopí." Pritiahla som si kolená k sebe a plná beznádeje som si prstami vošla do vlasov, sťahujúc si ich z tváre. Lucianus ma pohladil po lýtku.

„Neboj sa, zastal som si ťa. Robil som, čo som mohol."

„Ďakujem, ale... bojím sa. Neviem, čo by mohol tvoj otec urobiť, ale vždy som z neho mala strach, aj keď viem, že je v podstate dobrý, ibaže... nevyzerá tak."

„Ja viem, tiež som sa ho ako dieťa občas bál. Len Darius pri ňom už odmala vyzeral ako jeho seberovný súper. Obdivoval som ho za to, aký bol statočný."

Zdvihla som sa na kolená a vrhla sa Lucianovi do mäkkého náručia. Pri ňom som sa vždy cítila

príjemne. Ruky mi nikdy nežiarili, tep som mala kľudný a moje srdce nerobilo premety. Jeho náruč bola moja oáza pokoja, lebo on mi rozumel a chápal ma.

Zdvihla som k nemu pohľad, až sme sa takmer dotýkali nosmi a zapozerala som sa mu do čokoládových očí. Nemohla som odolať svojim myšlienkam a oblizla som si pery. Odvtedy, čo ma pred dvomi rokmi odstrčil, som sa ho znova nepokúsila pobožkať. Bola som odhodlaná počkať, kým to urobí sám, ale on sa o to nikdy nepokúsil. Usmial sa a vstal. Neurobil to ani tento raz. Zrazu som sa cítila osamelo.

„Idem sa pozrieť, ako to tam vyzerá a prídem ti povedať, dobre?“

Prikývla som a ľahla som si. Zatvorila som oči, aby nevidel môj sklamaný výraz. Moje srdce plakalo, ale ja som to nemohla priznať. Príliš som sa bála ďalšieho odmietnutia.

Zaklopala som na tie jediné dvere, ktoré mali v tomto dome tmavý a starodávny ráz. Keď ste sem vošli, mali ste pocit, že ste sa ocitli aspoň o storočie späť. Ozrutný mahagónový stôl dominoval stredom miestnosti, temné ťažké závesy z brokátu vytvárali dojem noci, aj keď sa ledva stmievalo a knižnica bola plná kníh, ktorých vôňa siahala až ku dverám. Pán tejto temnoty sedel za tým stolom, oblečený v elegantnej čiernej košeli a vraštil na mňa čelo. Jeho pohľad neveštil nič dobré. Zdvihol ruku a jedným pokynom mi naznačil, aby som si sadla.

„Stella nepríde?“

„O chvíľu.“

Ramená mi klesli, keď som konečne vydýchla.

„Čo si si myslela, keď si ohrozila svoj život a aj život mojich synov?“ hovoril úplne pokojným hlasom, ale ja som mala pocit, že ma reže motorovou pílou na štvorce veľkosti ľadových kociek a každý zárez si patrične vychutnáva. Nemusela som byť génius, aby som vedela, že na túto otázku neexistuje správna odpoveď.

„Veľmi ma to mrzí.“ Sklonila som hlavu k svojim rukám a sťahovala si rukávy mikiny čo najnižšie, až som ich úplne vyťahala. Kiežby ma tá mikina mohla ukryť alebo najlepšie pohltiť ako neviditeľný plášť.

„Chcela som zažiť dobrodružstvo. Len sa pobaviť.“

Tenebrisove oči nadobudli oranžový nádych. *Prečo si preboha nebola ticho, ty koza?*

Najradšej by som si bola dala facku. Už keď som to vyslovila, vedela som, akú hlúposť som spravila pre svoj vlastný rozmar. Správala som sa detinsky.

„Je najvyšší čas, aby si sa prestala zabávať s Lucianusom, vystrájať ako malé dieťa a konečne dospela.“

„Dobre, ja urobím všetko.“

„Prestáhuješ sa,“ skočil mi do reči a mňa obľahol studený pot. Nemala som ani najmenšiu šancu mu odporovať. „Na nejaký čas pôjdeš bývať k svojmu starému otcovi.“

Zo srdca mi spadol kameň. To vôbec nebol trest. Bude tam dedo a konečne sa budem môcť poriadne starať o Saggita. Viem, že je na mňa prísnejší a pravidlá tohto sveta sú mu sväté, ale svoju vnučku miluje nadovšetko. Vlastne je to výborný nápad.

„Darius pôjde s tebou.“

„Prosím?“ *To som vykrikla nahlas? Ups.* „Uhm, prosím? A načo? Nemohol by ísť so mnou radšej Lucianus?“

Prosím, prosím, prosím.

„To Dariusov dar sa rozvinul, keď si bola pri ňom v nebezpečenstve. Nie Lucianusov.“

Počkať! Moment! No a?

Nakrčila som čelo, potrebovala som nejaké rozumné vysvetlenie.

„Jednoducho spolu strávite nejaký čas.“

„S Dariusom?“ Mne sa to asi celé iba zdá. Načo by sme spolu trávili čas?

„Ale veď sa neznášame, aký to má význam?“

„Darius súhlasil. Hore si balí veci. Odídete hneď ráno.“

„Ale on súhlasí so všetkým, čo mu povieš.“

Tenebris sa zdvihol, oprel si háčky do stola a naklonil sa ku mne, až som tie jeho zubiská mala možnosť obdivovať z neželanej blízkosti.

„Je to múdry muž. Ber si z neho príklad.“

To určite.

„A čo ak odmietnem? Mama s otcom o tom vedia? Chcem im najskôr zavolať.“

Regem nebol zvyknutý na odpor a ja som zas nebola zvyknutá veľmi poslúchať a to nás privádzalo do veľmi nepríjemnej situácie. Našťastie to dusno, ktoré by sa dalo krájať, prerušila Stella, ktorá vošla do pracovne, ako posol dobra, v bielych šatách s vlasmi zapletenými do voľného chvosta a položila pred mňa šálku voňavého čaju.

„Stella, Regem chce, aby som odišla k dedovi s Dariusom. Prosím, povedz mu, aký šialený je to nápad. My sa nemôžeme ani vystáť. Nechcem tam ísť s ním. Pôjdem sama a sľubujem, že sa polepším. Naozaj.“

Stella sa na mňa usmiala a položila ruku na rameno sediacemu Tenebrisovi. „Práve som o tom hovorila s tvojimi rodičmi.“

„Áno?“ Usmiala som sa.

„Súhlasili s Brisom, môžeš sa začať baliť.“

Neverím, že moji rodičia... a aj Stella. Všetci sú obyčajní zradcovia! Moje oči sa zaliali slzami. „Prosím, neposielajte ma tam s ním.“ Popotiahla som a z očí mi padali kvapky ľahké ako jarný dážď.

4.

Amelie

V piatkové ráno som už sedela v modrom aute a šoférovala smerom k dedovi. Keď sa predo mnou otvárala veľká hnedá kovaná brána a ja som vošla na dlhú štrkovú príjazdovú cestu, uvedomila som si, ako sa môj život zrazu zmenil. Keď som tu bola naposledy, babi mala pohreb a vedľa mňa stál môj verný Lucianus. Dnes si sem idem odpykávať trest za svoju ľahkovážnosť a k tomu ešte s prívieskom v podobe jedného nepríjemného hašterivého a nedostupného chlapa. Nikdy nepochopím tento Tenebrisov šialený krok a nikdy neodpusťm Stelle a rodičom, že sa ho nepokúsili zastaviť.

„Moja najobľúbenejšia vnučka.“ Dedo ma čakal pred dverami veľkého bieleho domu postaveného vo francúzskom štýle s prednou verandou a veľkými modrými okenicami, ktoré zdobili kvetináče plné žiarivých prevísajúcich kvetov. Vbehla som mu rovno do náručia. „Inú vnučku nemáš,“ zamumlala som do jeho prešívanej jazdeckej vesty a cítila som, ako sa mu hrud' pohojdala smiechom.

„Mal by si sa oholiť.“ Premerala som si ho prísnyim pohľadom, ako to robievala babi. Dedo sa chytil svojej striebornej brady a potom si uhladil aj vlasy, ktoré by potrebovali tiež zásah nožníc.

„Ja viem, chystám sa zájsť do mesta k holičovi. Dám si upraviť aj vlasy.“

Dedo bol už starší, ale keď bol pekne upravený, bol stále veľký fešák.

„Berieš lieky na tlak?“ Ignoroval ma a vošiel dovnútra, takže si to budem musieť skontrolovať. Vošla som do vstupnej haly, v ktorej strede sa nachádzal drevený stôl s čipkovaným obrusom a veľkou vázou plnou lúčnych kvetov. Viem presne, odkiaľ boli. Nahla som sa nad tú krásu a privoňala si.

„Vždy mi voňali ako ty.“ Pousmial sa.

Prikývla som. „Voňajú ako lúka v lese pri jazere.“ To som bola ja.

Rozhliadla som sa po veľkom širokom schodisku. Dedo mal spáľňu dole, pretože po schodoch už vládal ťažšie. Hore boli dve hosťovské izby. Každá na opačnom konci chodby.

„Ktorú si vybral?“ Mykla som hlavou smerom hore.

„Ešte neprišiel. Môžeš si vybrať ty.“

Veď včera večer bol zbalený a dnes ráno vyrazil ešte skôr ako ja. Tak kde je?

Vybalila som si veci v smotanovej hosťovskej izbe a jemu som prenechala tú menšiu. Má smolu, nemá sa flákať bohvie kde. Obliekla som si kvietkované šaty na gombíky a vlasy si stiahla do nezbedného drdola. Rozhodla som sa, že hodinky si nezoberiem a namiesto toho som siahla po koráľkovom náramku.

Na obede sme sedeli len my dvaja. Jedáleň bola slnečná a dosť veľká. Za mohutný biely stôl z masívu by sa zmestilo ešte aspoň desať ľudí. Svrbel ma jazyk, aby som sa spýtala, prečo tu Darius nie je, ale bola to skôr výhoda, takže som svoju zvedavosť potlačila a užívala si jeho neprítomnosť plnými dúškami.

„Chcela by som si dnes zajazdiť. Prebehnúť Saggita trošku po lese.“ Vložila som si do úst malé sústo rizota a hneď som si predstavila, ako sa s ním preháňam popri jazere až k lúke.

„Dnes nie.“

„Prečo?“ Vonku bolo krásne, bol ideálny deň na jazdenie.

„Ja som objednaný v meste na to strihanie a ty nemôžeš ísť do lesa sama.“

„A to odkedy?“

„Odkedy sa tam objavil Nuntius.“

Viem, že ten vyblednutý padlý anjel sa tu neobjavil, odkedy som sa narodila, ale to teraz znamená, že už nie som viac slobodný tvor?

„Tak zajtra?“

„Áno, to bude najlepšie.“

„A čo tvoje kĺby?“

Dedo si začal vkladať vidličku do úst podozrivo pomaly. Dobre som vedela, čo to znamenalo. Premýšľal, akú odpoveď mi má dať.

„Vlastne, ak budeš chcieť ísť do lesa, musí s tebou ísť aj Darius. Ja už takú náročnú jazdu nevládnem.“

Okamžite ma prešla chuť. Začala som zuby, ale rozhodla som sa hrať sa na rozumnú. Takto sa dostanem domov určite skôr.

„Takže, ráno tu už bude?“

„Snáď.“

Tak toto už bolo vážne priveľa. Zdvihla som látkový obrúsok zo svojich kolien, utrela si ústa a postavila som sa.

„Takže, to len ja som tu väzeň, áno? On si môže robiť, čo chce?!“

Dedo našpúlil pery a nahol hlavu. Už som nemusela čakať na odpoveď. Dostala som ju.

Otvorila som ťažké dvere stajní, v ktorej bolo na každej strane po päť boxov. Dedo mal teraz osem koní, takže dva zadné boli prázdne. Vybrala som sa rovno k tretiemu vpravo.

„Ahoj, krásavec.“ Otvorila som dvierka a Saggita sa začal nadšene vrtieť. Zohol ku mne hlavu, až mu cez oči spadla hriva a priložil si oči k môjmu čelu, ako to robíme vždy, keď sa vítame.

„Dnes ťa nemôžem zobrať von. Musím sekať dobrotu, vieš. Ale zajtra si vyrazíme, sľubujem.“

„Slečna Amelie. Dobrý deň.“ Za mnou sa ozval známy mužský hlas. Bol to Mathias, prešedivený štolba, starajúci sa o dedove stajne.

„Dobrý deň.“

„Pripravím vám Sagittu na jazdu?“

„Dnes nie, ďakujem. Ale zajtra, hneď po raňajkách si vyrazím.“

„Tak to pripravím aj koňa pánovi Dariusovi.“

Takže Mathias dostal jasné pokyny. Toto sa mi prestávalo páčiť.

Keď sme večer znova sedeli v jedálni, ozvali sa vchodové dvere. Dedo vstal, ale to nemusel, lebo do miestnosti vošiel Darius a rukou na ramene mu naznačil, aby sedel. Vyzeral uvoľnene a aj oblečený bol na jeho pomery akosi viac ležérne. Klasické mierne obtiahnuté džínsy a najmä predĺžené tmavomodré tričko s obrázkom nejakej hroznej počítačovej hry mi na ňom nesedeli.

„Ahoj, Augustus.“ Sadol si vedľa deda a ja som ďalej jedla, akoby tam ani nebol.

Domáca doniesla Dariusovi tanier a on si z keramickej misy ozdobenej ornamentami drobných kvietkov nabral teplé jedlo.

„Amelie by si išla zajtra rada zajazdiť, takže by som bol rád, keby si jej po raňajkách robil spoločnosť.“

„Zajtra? Neviem... môžem asi až neskôr.“

Neudržala som sa. „Nebudem sa nikomu prosiť. Vyrazím si do lesa aj sama.“

Dedova zlatá vidlička zarinčala o tanier, keď ju pustil z ruky. Obaja sme sa naňho prekvapene pozreli.

„Chcem, aby sme sa na niečom dohodli. Na pravidlách.“ Jeho hlas znel veľmi autoritatívne.

Vystrela som sa a počúvala som.

„Keď vojdete do miestnosti, pozdravíte nielen mňa, ale aj seba navzájom.“

Darius sa zatváril, akoby od neho žiadal, aby so mnou spal v jednej posteli.

„A keď budete niečo potrebovať, slušne sa toho druhého spýtate a dohodnete sa na spoločnom pláne ako dvaja dospelí ľudia.“

„To by jeden z tých dospelých nemohol byť decko,“ odfrkol.

Ten hnusný, podlý, odporný... „Ak ja som decko, ty si zas nafúknutá namyslená hora svalov s prázdnu hlavou.“ Zdvíhala som sa od stola zároveň s ním a soptila som pri tom, až sa mi leskli chĺpky.

„Takýto som len kvôli tebe! Keby si sa nesprávala ako rozmaznaný sebec, nemusel by som-“

„Tak dosť!“ Oči nám skočili na deda, sediaceho stále za stolom. „Teraz choďte hore, porozprávame sa pri raňajkách a v lepšej nálade... dúfam.“

„To sotva.“ Utrúsil ten podlý had a odišiel z miestnosti.

Vyštartovala som rovno za ním. Ešte sme neskončili!

5.

Amelie

Keď Darius schmatol svoj kufor, nepočúval, ako naňho volám a vyrazil hore. Lenže nevedel, do ktorej strany nekonečne dlhej bielej chodby sa má vydať, a tak to riskol a išiel vpravo. *Och, aká chyba.*

Vrazil do mojej hosťovskej izby a hodil kufor na posteľ. Až potom si všimol, že na nočnom stolíku sú položené zlaté hodinky.

„Och, láska, ty chceš dnes spať so mnou?“ Uškrnula som sa.

Darius zatínal čelisti, aby sa ovládol a schmatol svoj kufor, chcel vyraziť z dverí, ale ja som v nich stále stála a nemala som v pláne sa mu uhnúť.

„Chcem sa dohodnúť na ďalších pravidlách,“ povedala som a založila som si ruky.

„Tie ma nezaujímajú.“ Pozrel sa do chodby za mnou, ale ja som stále neuhla.

„Fajn, pôjdem do lesa aj bez teba. Ak sa tam objaví ten šedý trblietavý Lucifer, budem ho od teba pozdravovať. Tvoj otec sa iste poteší.“

Darius vedel, že nemá inú možnosť, ako si ma vypočuť. Videla som, ako to v ňom vrie, lebo žila na čele mu vystúpila a tep na krku mu bubnoval ako o závod.

„Chcem jazdiť každý deň. Buď po raňajkách alebo pred večerou. S tebou alebo bez teba. Je mi to jedno.“

Cítila som sa byť paňou tejto situácie. Zdvihla som obočie a čakala.

Lenže Dariusa som nezastrašila tak, ako som si to myslela.

Pustil kufor, ktorý s rachotom dopadol na drevenú podlahu a pomaly ku mne vykročil. Ustúpila som, ruky spustila voľne dole a vyplašene som kmitala očami po jeho tvári, akoby som z nej mohla vyčítať, čo sa chystal urobiť.

Priblížil sa tak, až ma chrbtom zatlačil do zárubne. Jeho výraz ma desil. Oči nasmeroval k môjmu krku. Keď zdvihol ruku a zastavil sa tesne pred tým, ako sa ho palcom dotkol, zadržala som dych a zavrela oči.

A vtedy sa ma dotkol.

Pocítila som obrovský odpor.

Hlavu som naklonila na druhú stranu od jeho tváre a až po pár sekundách som si uvedomila svoje napätie. Celé telo som mala stuhnuté v kŕči. Ruky som zatínala do pästí a viečka som silno zvierala. Počula som, ako vydýchol a prešiel palcom pomaličky a jemne od môjho krku až na rameno k ramienku a zastal. Zacítila som jeho ťažký dych v priehlbine medzi krkom a ramenom, kde predtým prešiel prstom. Chcel sa ma nadýchnuť, ale ja som to nechcela, lenže moje telo nespolupracovalo a zvnútra horelo.

„Nechaj ma, nerob to, prosím,“ zašepkala som. Keď už som si myslela, že ma neposlúchne a aj tak to urobí, odtiahol sa.

Neotvorila som oči, kým neodišiel z mojej izby.

Rozbehla som sa do postele a schovala sa pod paplón, ktorý celý prežiarilo moje tlejúce telo, ako keby ma jeho mäkká hrúbka mohla nejako ochrániť pred všetkým zlom sveta.

Rozhodla som sa, že po tom, ako sme sa na ničom neboli schopní dohodnúť, pôjdem jazdiť aj sama. Darius na raňajky neprišiel, a keď som vyšla k stajniam, všimla som si, že tam jeho auto nie je. Dobré pre mňa.

Vošla som dovnútra a prekvapená som zostala stáť pri dvierkach Saggitovho boxu.

„Och, ahoj, Amelie.“ Predo mnou stála Leia a hladkala Sagitta. Jej dlhé havranie vlasy sa vlnili do polovice chrbta a pery mala potreté červeným leskom, ktorý jej ladil s volánmi bielych šiat, obšitých niťou rovnakej farby. Vyzerala nádherne, až príliš na to, že sa len motala okolo koní.

Usmiala som sa.

„Ahoj. Chcela by som sa ísť so Saggitom prejsť, povieš otcovi, aby mi ho nachystal alebo to mám spraviť sama?“

„Takže idete s Dariusom na vychádzku? Už sa vrátil z mesta? Poviem otcovi, ja môžem zatiaľ nachystať Fulmana.“ Leia bola lepšie informovaná ako ja.

„Nie, nemusíš. Darius so mnou nepôjde.“

Leia ma obchádzala, keď sa zrazu otočila.

„Ak s tebou nepôjde Darius, nemôžeš si Sagittu osedlať. Mrzí ma to, ale je to Augustov príkaz.“

V tomto dome som si začínala pripadať ako vo väzení. Vybehla som naspäť do izby a schmatla som mobil.

„Práve som ti išla volať.“ Na druhej strane sa ozval Vivyanin prívetivý hlas. „Už sme pristáli.“

„Naozaj? Super. Nevieť sa dočkať, len... počkať... ja vôbec neviem, či k tebe teraz môžem prísť, možno by si mohla prísť ty za mnou.“

„Nemohla.“ Vzdychla. „Volala som s Lucianusom, nedovolia nám ísť teraz za tebou.“ Prekvapilo ma, že spolu volali, neboli si takí blízky ako my dvaja.

„Som tu ako v zlatej klietke. Nemôžem urobiť ani krok bez toho, aby na mňa dával pozor môj dozorca.“

„Darius.“ Vydýchla ľútostivo.

„Je príšerný. Včera sa ma skoro násilím nadýchol.“ Striaslo ma pri tej predstave.

„Amelie, ale on potrebuje z niečoho žiť, teraz keď si oživila jeho dar.“

„Ja-som-nič-ne-o-ži-vi-la! Ako to mám ešte povedať, aby ste to všetci pochopili? Nechápem prečo ma tu s ním zatvorili. Oprava! Zavreli len mňa, Pán tvorstva, môjho života a príťahlých lesov, si môže robiť, čo sa mu zachce, to len ja tu musím poslušne sedieť.“ Zvalila som sa na paplón a prepla mobil na hlasný odposluch. „Neviem dokedy to vydržím. To, že ma oddelili od Lucianusa, im nikdy neodpustím. Dokonca mi ani nezavolať, takže som si istá, že mu to zakázali a mne na správu neodpovedal. Prosím, zisti mi, či má svoj mobil a či mu chýbam.“

„Dobre, Amelie, urobím pre to všetko, ale, prosím, vydrž to tam a nevystrájaj žiadne bláznovstvá, sľúb mi to.“

„Áno, mami.“

Viv sa zasmiala. „Lucianus mal pravdu, musíš sa začať správať zodpovednejšie.“

„To ti povedal?“ Sadla som si, prekvapená jeho slovami.

„Áno, bojí sa, že... by si si mohla ublížiť. Ako my všetci.“

Vstala som a prešla som k oknu. To, že na mňa Lucianusovi tak záležalo, mi pohladilo dušu.

„Dávaj mi naňho, prosím, pozor.“ Odhrnula som záclonu a všimla si, že Dariusove *Lamborghini Urus* práve parkovalo na príjazdovej ceste. Sledovala som, ako vystúpil. Mal zasa oblečené tie čierne rifle a nejaké popísané tričko, ktoré mu na tele viselo, lebo jeho telo strácalo svalovú hmotu a chradlo. Kam, dočerta, chodil v takomto oblečení? Nezamieril do domu, ale rovno do stajní.

„Viv, musím končiť. Zavolám ti neskôr.“

Hodila som mobil na posteľ a zamierila som do stajní.